

Arrest

nr. 137 946 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. LAUWERS en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 13 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.04.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *attest notaris VDH dd. 21.11.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op de helft van de in het attest vermelde gezamenlijke bezittingen van de referentiepersoon en haar ex-echtgenoot: echter, gezien dit document niet verwijst naar de inkomsten van de referentiepersoon, maar wel naar de gemeenschappelijke bezittingen van haar en haar ex-man, kunnen deze gegevens niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien kan op basis van het voorgelegde document niet uitgemaakt worden of de referentiepersoon al dan niet gehouden is om nog bepaalde hypothecaire lasten te dragen.*
- *dadingsovereenkomst in een kader van een 'schenking onder last' tussen de referentiepersoon en derden, zijnde haar twee zonen, dd. 08.07.2014; bijbehorende rekeninguittreksels: gezien dit document een "schenking onder last" betreft waarvan de voorwaarden in hoofde van de begiftigde niet zijn verduidelijkt, kunnen deze gegevens niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Er werden geen overige documenten voorgelegd.

Uit de voorliggende gegevens blijkt op onvoldoende wijze dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:

- *diploma 'basisveiligheid' VCA*
- *curriculum vitae*
- *werkkaart Activa (RVA) dd. 16.06.2014*
- *kortlopende arbeidsovereenkomst (Randstad)*
-

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek (BW), artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Overwegende dat artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“Artikel 40ter:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, 1ste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, 1ste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”.*

Voor wat betreft dit artikel 40bis, § 2, 1ste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*
- 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
- 3° worden de wachttuitkeringen en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.*

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van boek III, Titel VIII, hoofdstuk II, afdeling A2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektenkostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2 1ste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan 21 jaar.

Onder de voorwaarden in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het 2de lid vastgestelde voorwaarden.”;

Overwegende dat artikel 213 van het B.W. bepaalt dat:

“Artikel 213 B.W.:

Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd”;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“Recht tot eerbiediging van privé-leven, familie- en gezinsleven;

“Artikel 8:

1° Eén ieder heeft recht op respect op zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2° Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor de bescherming van de echte vrijheden van anderen.”;

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens stelt dat:

“Artikel 12:

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aanpassing heeft éénieder recht op bescherming door de Wet.”;

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“Artikel 16:

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit, of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. {...}" eigen onderlijning;

Overwegende dat vertoger het recht heeft in het huwelijk te treden met een persoon van zijn keuze en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 & 16 en zelfs volgens de Belgische wetgeving overeenkomstig

artikel 213 van het B.W. hebben de echtgenoten de plicht samen te wonen;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoger gehuwd is met een Belgische onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden dewelke initieel werd toegestaan;

Overwegende dat hem werd gevraagd de bewijzen van inkomsten van mevrouw M. V. O. (...)voor te leggen met de nodige attestaties;

Dat hem later werd gevraagd stukken nopens zijn bestaansmiddelen voor te leggen en waarvan nu plots gezegd wordt dat met deze documenten geen rekening mee gehouden kan worden;

Overwegende dat voor het overige niets werd gevraagd over te leggen;

Dat overeenkomst artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een Belg het recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde o.a. dat deze echtgenoot beschikking heeft over voldoende huisvesting (zijn echtgenote beschikt over een eigen woning) en beschikt over voldoende bestaansmiddelen;

Overwegende dat daadwerkelijk de Belgische onderdaan beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen waar zij over een maandelijks toereikende uitkering van € 2.000,00 beschikt;

Overwegende dat blijkens art. 19ter er had kunnen gevraagd worden desbetreffend bijkomende stukken over te leggen aangaande het actief zoeken naar werk;

Overwegende immers dat alle stukken, zoals gevraagd door de verwerende partij werden overgelegd

Overwegende dat indien de verwerende partij wenste te beschikken over bijkomende stukken waaruit o.m. zou blijken dat de echtgenote van vertoger daadwerkelijk werkzoekende zou zijn, dit op een eenvoudige wijze kon worden gevraagd (er wordt thans onmiddellijk aan tegemoetgekomen), thans op de meest schadeverwekkende wijze vertoger wordt geweigerd verblijf voor een periode van meer dan drie maanden en hem zondermeer het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen te rekenen vanaf de betekening;

Overwegende dat de genomen beslissing misschien niet exact naar de letter van de wet, dan wel naar de geest van de wet en minstens in schending van de uitvoering ervan werd genomen daar waar op eenvoudige wijze kon worden gevraagd stukken mede te delen, wat trouwens nu op eenvoudige wijze kon worden volvoerd en wat een gans andere visie op de zaak voor gevolg had gehad;

Overwegende dat dit helaas niet werd gedaan, zodat de beslissing werd genomen in strijd met art. 40ter van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat minstens de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier (er werd o.m. ook al geen maatschappelijk onderzoek gedaan of gevoerd ofschoon verzoeker en echtgenote zeer goed gekend zijn in hun gemeente en er zeer goed staan aangeschreven) zodat op deze grond ten minste de beslissing moet worden vernietigd, waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;"

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering:

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het Vreemdelingenregister van een vreemdelingen echtgenoot, een recht is en dat weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd ;

Overwegende dat Uw Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger weldegelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het Vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn echtgenote in het Rijk;

Overwegende dat, zoals supra aangetoond, de verwerende partij op geen enkel ogenblik vertoger heeft verzocht andere stukken dan deze vermeld in bijlage 19ter over te leggen zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier;
Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de Wet van 15 december 1980 en het Burgerlijk Wetboek in het bijzonder;
Overwegende dat vertoger recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en het recht heeft te worden ingeschreven in het Vreemdelingenregister te Vorselaar conform artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980;
Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter en alleen op basis van het feit dat er bepaalde stukken niet werden overgelegd om deel uit te maken van de besluitvorming die niet werd gevraagd door de verwerende partij;
Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid:

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat vertoger eenvoudig wenst te worden toegelaten te verblijven in het Rijk bij zijn Belgische echtgenote en hiertoe het recht heeft dat hem wordt ontzegd door verwerende partij louter en alleen omdat er bepaalde stukken niet zouden zijn overgelegd, de overgelegde stukken onvoldoende zouden zijn, nieuwe stukken niet aangevraagd zijnde bij het indienen van het dossier;

Overwegende dat de verwerende partij minstens haar aangestelde, de gemachtigde ambtenaar van de Burgemeester te Vorselaar bij aanvraag van vertoger er had moeten op wijzen dat, indien al zo belangrijk zou zijn voor de verwerende partij, er nog een aantal documenten dienen te worden gevoegd;
Dat het verzoek om stukken die wezenlijk van belang waren voor de inbesluitneming dienden te worden opgenomen in de bijlagen 19ter van 21 oktober 2011;

Dat thans misschien het voege abstractum van dergelijke documenten niet passend is daar waar ongetwijfeld de verwerende partij deze stand van de procedure zou opmerken dat de stukken worden voorgebracht besoins de la cause;

Dat gelet op de onzorgvuldigheid van verwerende partij deze stukken toch nog worden gevoegd en gebeurlijk een maatschappelijk onderzoek wordt gevraagd;

Dat mag besloten worden dat de aangevochten beslissing dan ook werd genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de aangestelde van de verwerende partij nooit vertoger heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoger dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij zijn echtgenote;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;"

2.1.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden beide middelen samen besproken.

2.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 14 april 2014 een aanvraag voor een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenote heeft ingediend. In de bijlage 19ter die haar betekend werd, werd haar gevraagd het bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, i.e. haar Belgische echtgenote, voor te leggen, en dit ten laatste op 14 juli 2014. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat haar niet duidelijk werd gemaakt welke stukken zij diende voor te leggen. In zoverre de verzoekende partij in dat kader de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht kwam het toe aan de verzoekende partij zelf aan te tonen dat zij voldeed aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er bestaat derhalve geen verplichting in hoofde van het bestuur, nadat verzoeker in kennis werd gesteld van de documenten die hij nog diende bij te voegen, alsnog een bijkomende vraag tot overmaken van documenten te stellen.

2.1.6. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij het recht heeft om in het huwelijk te treden en dat zij gehuwd is met een Belgisch persoon.

2.1.7. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en er vastgesteld wordt dat de Belgische echtgenote van verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

2.1.8. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen, vereist is met het oog op de bescherming van de openbare orde en het economisch welzijn van het land (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.). De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang kunnen brengen.

2.1.9. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen oordeel uitgesproken over het recht op een huwelijk, doch wel over het al dan niet verlenen van een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote. Daartoe moet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden, zoals neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, worden voldaan. Verzoekende partij is overigens reeds gehuwd op 26 april 2013 met haar Belgische echtgenote, de bestreden beslissing dateert van 13 oktober 2014. Zodoende kan de bestreden beslissing verzoekers recht om te huwen geenszins in de weg hebben gestaan.

2.1.10. Verzoeker ontkent overigens niet dat hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België oor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden”.

2.1.11. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote wel degelijk beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen, waar zij over een maandelijkse uitkering van 2000 euro beschikt, en dat er onder meer ook al geen maatschappelijk onderzoek werd gedaan hoewel de verzoekende partij en haar echtgenote zeer goed gekend zijn in hun gemeente en er zeer goed staan aangeschreven.

De bestreden beslissing bevat echter het volgende motief:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *attest notaris VDH dd. 21.11.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op de helft van de in het attest vermelde gezamenlijke bezittingen van de referentiepersoon en haar ex-echtgenoot: echter, gezien dit document niet verwijst naar de inkomsten van de referentiepersoon, maar wel naar de gemeenschappelijke bezittingen van haar en haar ex-man, kunnen deze gegevens niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien kan op basis van het voorgelegde document niet uitgemaakt worden of de referentiepersoon al dan niet gehouden is om nog bepaalde hypothecaire lasten te dragen.*

- *dadingsovereenkomst in een kader van een 'schenking onder last' tussen de referentiepersoon en derden, zijnde haar twee zonen, dd. 08.07.2014; bijbehorende rekeninguittreksels: gezien dit document een "schenking onder last" betreft waarvan de voorwaarden in hoofde van de begiftigde niet zijn verduidelijkt, kunnen deze gegevens niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. (...)*”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de overeenkomst van 8 juli 2014 zich in het administratief dossier bevindt, evenals de stortingsbewijzen van telkens 2000 euro. Hieruit kan afgeleid worden dat de “maandelijkse uitkeringen” waarover de verzoekende partij het heeft, voortkomen uit deze dadingsovereenkomst. Er werd dus wel degelijk rekening mee gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist echter niet op concrete wijze het motief van de bestreden beslissing ten aanzien van deze “maandelijkse uitkeringen”, namelijk dat dit document een "schenking onder last" betreft waarvan de voorwaarden in hoofde van de begiftigde niet zijn verduidelijkt, zodat deze gegevens niet in aanmerking kunnen genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder betwist de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing in het geheel niet, waardoor het blijft staan: *“attest notaris VDH dd. 21.11.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op de helft van de in het attest vermelde gezamenlijke bezittingen van de referentiepersoon en haar ex-echtgenoot: echter, gezien dit document niet verwijst naar de inkomsten van de referentiepersoon, maar wel naar de gemeenschappelijke bezittingen van haar en haar ex-man, kunnen deze gegevens niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en*

regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Bovendien kan op basis van het voorgelegde document niet uitgemaakt worden of de referentiepersoon al dan niet gehouden is om nog bepaalde hypothecaire lasten te dragen.”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij had kunnen vragen bijkomende stukken over te leggen aangaande het actief zoeken naar werk. De bestreden beslissing bevat echter geen enkel motief waarbij de voorwaarde van het actief zoeken naar werk van enig belang is, waardoor dit argument niet dienstig is.

2.1.12. Voor zover de verzoekende partij betoogt dat geen maatschappelijk onderzoek werd gedaan, hoewel de verzoekende partij en haar echtgenote zeer goed gekend zijn in hun gemeente en er zeer goed staan aangeschreven, volstaat het vast te stellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij geen voldoende bewijzen van enige stabiele en regelmatige bestaansmiddelen heeft voorgelegd, waardoor een maatschappelijk onderzoek dan ook niet aan de orde was.

2.1.13. Voor zover de verzoekende partij de schending van enkele bepalingen van het UVRM aanvoert, volstaat het op te merken dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselen verklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948. Dergelijke resolutie is juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

2.1.14. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker in casu voor de eerste keer om toelating verzocht en de bestreden beslissing de weigering van een verblijf voor meer dan drie maanden betreft. Bijgevolg dient in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven niet elders kan leiden.

Wat het gezinsleven van verzoeker betreft met zijn echtgenote, merkt de Raad op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnert heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen

dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn echtgenote te verblijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoeker haalt thans wel aan dat zijn echtgenote van Belgische nationaliteit hier verblijft, doch maakt niet aannemelijk dat dit verhindert dat zij zich niet in zijn land van herkomst of elders, zouden kunnen vestigen om een familieleven met verzoeker uit te bouwen of verder te zetten. Verzoeker toont met zijn summier betoog immers niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor zijn echtgenote om elders dan in België te verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.1.15. Het loutere feit voorts dat verzoeker niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt toegelaten, leidt ook niet tot de conclusie dat verzoeker niet kan voldoen aan zijn verplichting tot samenwoning met zijn echtgenote, zoals deze is vervat in het artikel 213 van het BW. Er blijkt namelijk niet dat verzoeker enkel in België aan de verplichting om met zijn echtgenote samen te wonen, kan voldoen.

2.1.16. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.1.17. Beide middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER